

[Kultur- og kommunikationsministeren]

Jeg tror, vi på dette område, ligesom da vi i sin tid begyndte at røre ved reklameområdet, er i gang med noget, hvor tiden er med, hvor tiden arbejder med frem imod, at man kan se fornuften, kan se mulighederne i det forslag, vi har fremsat. Derfor er det også væsentligt at fremsætte det, og derfor er det ikke spild af Folketingets tid, at vi lægger det frem til debat. Det er væsentligt, at vi får taget fat på det principielle, som ligger til grund for dette forslag.

Jeg er lidt forundret over, at så mange af de gamle forestillinger står fast og stadig væk drøftes og argumenteres ud fra en række eksempler, som er enkeltstående, og som i virkeligheden ikke holder, når man ser på, hvordan der allerede inden for de rammer, som eksisterer, og som vi altså foreslår nu at udvide en smule, foregår en omfattende støtte med private midler i mange forskellige former til kunst og kultur, specielt når man kommer ud i landet. Når man kommer ud i landet, ser man, at der ikke er tale om det, som flere af ordførerne efterhånden har bekymringer for, nemlig at det vil gå sådan, at erhvervslivet styrer hele kulturområdet.

Jeg vil da godt bruge dette udgangspunkt til at understrege det, som jeg blev bedt om, og det, som står i bemærkningerne, og det, som er gentaget mange gange også fra denne talerstol, at det ikke er regeringens hensigt at svække det offentlige engagement på kulturområdet. Det, der er tale om her, er at søge åbnet for yderligere kanaler, der kan føre penge ind.

Vi ser rundt omkring, at det ingenlunde altid er det trykke, det ukritiske, det traditionsbundne, der bliver støttet. De kunstmuseer, de samlinger, vi har set rejse sig rundt omkring i landet på lokalt initiativ og ofte med omfattende sponsorering, de kunstværker, der stilles op, de forestillinger, der gives støtte til i lokalsamfundet i betydeligt omfang, er et tydeligt dementi af, at det vil gå, som hr. Bernhard Baunsgaard og fru Ingerlise Koefoed frygter.

Jeg synes efterhånden, man skulle komme det skridt videre, at man så på realiteterne, som de faktisk udfolder sig. De dementerer de vældige systemer af bekymring, som man hurtigt kan bygge op, når man tager fat på det ene eksempel og lægger et eksempel til og forestiller sig hvis, såfremt, ifald Superfos, hvis, såfremt, ifald andre skulle det ene eller det andet. Jamen der er jo også den mulighed – den synes jeg fru

Ingerlise Koefoed ganske udmærket belyste med sit ene eksempel: man kan jo også sige nej. Der er ikke nogen tvang her. Det er ikke nogen tvang. Det er et forslag om yderligere midler, der skal føres til.

Her ligger det væsentlige. Det er en tankegang, vi bygger ud her, som forudsætter, at der ud over det statslige engagement, ud over den hidtidige måde at bestyre og forvalte kulturstøtte på, er mulighed for, at man ved et samarbejde mellem en sponsor, en gave giver og en modtager finder frem til områder, decentralt, dér hvor behovet og hvor interessen er tilstrækkelig hos begge parter, finder sammen om at finansiere kulturelle tiltag, således at vi får flere strenge at spille på, flere muligheder.

Derfor synes jeg nok, at Socialdemokratiets forslag er interessant, men kun til en vis grad, og der er en meget snæver ramme for min sympati for det.

Det, jeg finder interessant ved det, er, at Socialdemokratiet ikke afviser, at erhvervslivet kan være med til at støtte kunst og kultur. Det synes jeg er væsentligt, fordi det er andre toner, end der har lydt fra andre af ordførerne her. Men jeg synes ikke om selve forslaget, for så har vi igen en central model, hvor det hele skal ind i Kulturministeriet, og det er ikke det, vi vil have. Det er et system, hvor sponsor og modtager finder hinanden og selv, om jeg må sige, afslutter deres aftale med hinanden og sammen finder frem til det, de kan enes om, som på den måde, synes jeg, får en anden vægtning, giver en anden stramning, giver det flerstrengede system, vi er interesseret i at sætte i gang.

Det er også det, jeg tror vil komme, for de sidder rundt omkring i landet og venter på det. I erhvervslivet er der interesse for det og hos kunstnere, kulturfolk af forskellig art, institutionsledere og andre. De håber på det. Det gør også mange kulturpolitikere i amtsråd, i kommunalbestyrelser, hvor de sidder i bestyrelserne for teatrene, for orkestrene, for alle kulturinstitutioner, museerne, og hvad man har rundt omkring, og laver et kæmpe benarbejde i dag for at skaffe midler til de store ting, som ikke lader sig afholde og ikke bør kunne afholdes inden for de løbende driftsbudgetter. De ønsker, og de vil gerne have en sådan lettelse, en stimulans, af muligheden for at bringe penge ind til løsning af ekstraordinære projekter.